



PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Komisja Spraw Zagranicznych

2011/0432(CNS)

4.9.2012

OPINIA

Komisji Spraw Zagranicznych

dla Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie ochrony
konsularnej obywateli Unii za granicą
(COM(2011)0881 – C7-0017/2012 – 2011/0432(CNS))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej: Kristiina Ojuland

PA_Legam

ZWIĘZŁE UZASADNIENIE

Komisja Spraw Zagranicznych uważa, że istotne jest wyjaśnienie środków w zakresie koordynacji i współpracy niezbędnych do codziennej ochrony konsularnej niereprezentowanych obywateli UE, która jest podstawowym prawem przysługującym obywatelom UE, określonym w art. 20 ust. 2 lit. c) i art. 23 Traktatu o funkcjonowaniu UE (TFUE) oraz w art. 46 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Niemniej jednak Komisja wyraża pogląd, że wniosek Komisji Europejskiej mógłby być zdecydowanie bardziej ambitny i że nie wykorzystano w nim wszystkich możliwości, jakie oferuje traktat lizboński, a zwłaszcza roli delegatur UE, którą podkreślono w art. 35 Traktatu UE. Przedmiotowa dyrektywa Rady powinna otworzyć drogę umocnieniu roli, jaką pełni rozległa sieć delegatur UE w wykonywaniu prawa do ochrony konsularnej. Komisja uważa, że w dłuższej perspektywie delegatury UE powinny odgrywać w tym względzie wiodącą rolę koordynacyjną, a nawet, w ściśle określonych okolicznościach, pełnić funkcje konsularne, co doprowadziłoby do:

- uproszczenia procedury dla obywateli UE za granicą;
- uzyskania korzyści skali dzięki lepszemu łączeniu zasobów ludzkich i finansowych;
- większej widoczności UE w państwach trzecich;
- wzmocnienia obywatelstwa UE.

Artykuł 5 ust. 10 decyzji Rady określającej organizację i zasady funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) stanowi, że „ (...) na wniosek państw członkowskich, delegatury Unii wspierają państwa członkowskie (...) w wypełnianiu zadania polegającego na zapewnianiu obywatelom Unii ochrony konsularnej w państwach trzecich, nie angażując w tym celu żadnych dodatkowych zasobów”. Zaplanowany na 2013 r. przegląd przedmiotowej decyzji Rady powinien bez wątpienia skupić się na niezbędnych ustaleniach finansowych, aby umożliwić delegaturom UE wypełnianie zadań związanych z wprowadzaniem mechanizmów ochrony konsularnej niereprezentowanych obywateli UE.

Komisja Spraw Zagranicznych proponuje zatem, aby dyrektywa Rady posłużyła jako podstawa prawna dla linii 19-06-06 (ochrona konsularna) w budżecie UE celem zapewnienia Unii środków finansowych potrzebnych na realizację tych zadań przez jej delegatury.

POPRAWKI

Komisja Spraw Zagranicznych zwraca się do Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, jako do komisji przedmiotowo właściwej, o naniesienie w swoim sprawozdaniu następujących poprawek:

Poprawka 1

Wniosek dotyczący dyrektywy Odniesienie 1 a (nowe)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 35,

Poprawka 2

Wniosek dotyczący dyrektywy Punkt 7 preambuły

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(7) Niereprezentowanym obywatelom wymagającym ochrony w państwach trzecich potrzebna jest sprawna współpraca i koordynacja. Może zaistnieć potrzeba ścisłej współpracy pomiędzy państwem członkowskim obecnym w państwie trzecim i udzielającym pomocy, a państwem członkowskim, z którego pochodzi dany obywatel. W przypadku niereprezentowanych obywateli, lokalna współpraca konsularna może być bardziej złożona, ponieważ wymaga współpracy z organami, które nie posiadają swoich placówek na miejscu. Aby wypełnić tę lukę, należy zapewnić stabilne ramy, które zrekompensują brak ambasady lub konsulatu państwa członkowskiego, z którego pochodzi obywatel.

(7) Niereprezentowanym obywatelom wymagającym ochrony w państwach trzecich potrzebna jest sprawna współpraca i koordynacja. Może zaistnieć potrzeba ścisłej współpracy pomiędzy państwem członkowskim obecnym w państwie trzecim, ***delegaturą Unii w tym państwie trzecim*** i udzielającym pomocy, a państwem członkowskim, z którego pochodzi dany obywatel. W przypadku niereprezentowanych obywateli, lokalna współpraca konsularna może być bardziej złożona, ponieważ wymaga współpracy z organami, które nie posiadają swoich placówek na miejscu. Aby wypełnić tę lukę, należy zapewnić stabilne ramy, które zrekompensują brak ambasady lub konsulatu państwa członkowskiego, z którego pochodzi obywatel.

Poprawka 3

Wniosek dotyczący dyrektywy Punkt 21 preambuły

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(21) Na wypadek kryzysu niezbędne jest odpowiednie przygotowanie i jasny podział

(21) Na wypadek kryzysu niezbędne jest odpowiednie przygotowanie i jasny podział

obowiązków. Plany na wypadek zagrożenia kryzysem powinny zatem w pełni uwzględniać niereprezentowanych obywateli, a krajowe plany awaryjne powinny być ze sobą skoordynowane. **W związku z tym należy dalej rozwinąć koncepcję państwa wiodącego.**

Poprawka 4

Wniosek dotyczący dyrektywy Punkt 23 preambuły

Tekst proponowany przez Komisję

(23) Unia jest reprezentowana w państwach trzecich przez swoje delegatury, które, wraz z misjami dyplomatycznymi i konsularnymi państwa członkowskich, przyczyniają się do realizacji prawa obywateli Unii w zakresie ochrony konsularnej, uszczegółowionego w art. 35 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z Konwencją wiedeńską o stosunkach konsularnych państwa członkowskie mogą zapewniać ochronę konsularną w imieniu innych państw członkowskich, o ile nie sprzeciwi się temu państwo trzecie. Państwa członkowskie powinny podejmować niezbędne środki w stosunku do państw trzecich, aby umożliwić zapewnienie ochrony konsularnej w imieniu innych państw członkowskich.

Poprawka 5

Wniosek dotyczący dyrektywy Artykuł 1 – ustęp 1

obowiązków. Plany na wypadek zagrożenia kryzysem powinny zatem w pełni uwzględniać niereprezentowanych obywateli, a krajowe plany awaryjne powinny być ze sobą skoordynowane.

Poprawka

(23) Unia jest reprezentowana w państwach trzecich przez swoje delegatury, które, wraz z misjami dyplomatycznymi i konsularnymi państwa członkowskich, przyczyniają się do realizacji prawa obywateli Unii w zakresie ochrony konsularnej, uszczegółowionego w art. 35 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z Konwencją wiedeńską o stosunkach konsularnych państwa członkowskie mogą zapewniać ochronę konsularną w imieniu innych państw członkowskich, o ile nie sprzeciwi się temu państwo trzecie. Państwa członkowskie powinny podejmować niezbędne środki w stosunku do państw trzecich, aby umożliwić zapewnienie ochrony konsularnej w imieniu innych państw członkowskich. ***Delegatury Unii powinny zapewnić niezbędną koordynację między państwami członkowskimi oraz pełnić w razie potrzeby funkcje konsularne, zwłaszcza w sytuacjach alarmowych. Aby móc pełnić tę rolę, Unia powinna dysponować niezbędnymi środkami finansowymi.***

Tekst proponowany przez Komisję

Niniejsza dyrektywa ustanawia środki współpracy i koordynacji niezbędne do ułatwienia wykonywania prawa obywateli Unii na terytorium państwa trzeciego, w którym państwo członkowskie, którego są obywatelami nie jest reprezentowane, do ochrony przez organy dyplomatyczne lub konsularne innego państwa członkowskiego na takich samych warunkach co w przypadku obywateli tego państwa członkowskiego.

Poprawka 6

**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Niniejsza dyrektywa ustanawia środki współpracy i koordynacji niezbędne do ułatwienia wykonywania prawa obywateli Unii na terytorium państwa trzeciego, w którym państwo członkowskie, którego są obywatelami nie jest reprezentowane, do ochrony przez organy dyplomatyczne lub konsularne innego państwa członkowskiego na takich samych warunkach co w przypadku obywateli tego państwa członkowskiego, **lub przez delegaturę Unii w tym państwie trzecim.**

Artykuł 1a

Delegatury Unii

- 1. Delegatury Unii są przede wszystkim odpowiedzialne za zapewnienie współpracy i koordynacji między państwami członkowskimi w zakresie ochrony konsularnej niereprezentowanych obywateli Unii, w tym poprzez wspólne korzystanie z infrastruktury i dostępnych środków.*
- 2. Delegatury Unii mogą również, jeżeli okaże się to konieczne i właściwe, pełnić funkcje konsularne w przypadku niereprezentowanych obywateli. Wszelkie odniesienia do ambasad lub konsulatów państw członkowskich w niniejszej dyrektywie traktuje się jako odniesienia do „ambasad, konsulatów państw członkowskich lub delegatur Unii, o ile zostało to uzgodnione”.*
- 3. Delegatury Unii dysponują środkami finansowymi i wszelkimi innymi*

Poprawka

niezbędnymi zasobami, w tym szkoleniowymi i służącymi budowaniu potencjału, w celu realizacji zadań z ust. 1 i 2.

Poprawka 7

Wniosek dotyczący dyrektywy Artykuł 2 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Każdy obywatel państwa członkowskiego Unii, który nie jest reprezentowany w państwie trzecim przez organy dyplomatyczne lub konsularne, zwany dalej „niereprezentowanym obywatelem”, jest uprawniony do ochrony przez organy dyplomatyczne lub konsularne innego państwa członkowskiego na takich samych warunkach co jego obywatele.

Poprawka

1. Każdy obywatel państwa członkowskiego Unii, który nie jest reprezentowany w państwie trzecim przez organy dyplomatyczne lub konsularne, zwany dalej „niereprezentowanym obywatelem”, jest uprawniony do ochrony przez organy dyplomatyczne lub konsularne ***jakiegokolwiek*** innego państwa członkowskiego na takich samych warunkach co jego obywatele, ***lub przez delegaturę Unii.***

Poprawka 8

Wniosek dotyczący dyrektywy Artykuł 2 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. Członkowie rodzin niereprezentowanych obywateli niebędący obywatelami Unii są uprawnieni do ochrony konsularnej na takich samych warunkach co członkowie rodzin obywateli państwa członkowskiego ***udzielającego pomocy, którzy sami nie są jego obywatelami.***

Poprawka

3. Członkowie rodzin niereprezentowanych obywateli niebędący obywatelami Unii są uprawnieni do ochrony konsularnej na takich samych warunkach co członkowie rodzin obywateli państwa członkowskiego, ***z którego pochodzą, lub do ochrony konsularnej ze strony delegatury Unii.***

Poprawka 9

Wniosek dotyczący dyrektywy Artykuł 4 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Niereprezentowani obywatele mają prawo swobodnego wyboru ambasady lub konsulatu państwa członkowskiego, do których zwracają się o ochronę konsularną.

Poprawka

1. Delegatury Unii powiadają niereprezentowanych obywateli o możliwości uzyskania ochrony konsularnej Delegatury Unii, państwa członkowskie i Komisja Europejska upowszechnia wśród obywateli Unii wiedzę o ich prawie zwrócenia się o pomoc do delegatur Unii w państwach trzecich.

Poprawka 10

Wniosek dotyczący dyrektywy Artykuł 4 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Państwo członkowskie może reprezentować inne państwo członkowskie na stałe, a ambasady lub konsulaty państw członkowskich w państwie trzecim mogą zawierać porozumienia w sprawie podziału obciążeń, pod warunkiem zapewnienia sprawnego rozpatrywania wniosków. **Państwa członkowskie** informują Komisję Europejską o wszelkich tego rodzaju porozumieniach, w celu opublikowania ich na specjalnej stronie internetowej Komisji.

Poprawka

2. Państwo członkowskie może reprezentować inne państwo członkowskie na stałe, a ambasady lub konsulaty państw członkowskich w państwie trzecim mogą zawierać porozumienia w sprawie podziału obciążeń, pod warunkiem zapewnienia sprawnego rozpatrywania wniosków. **Delegatury Unii koordynują w państwach trzecich starania o zawarcie takich porozumień oraz w odpowiednim czasie** informują Komisję Europejską o wszelkich tego rodzaju porozumieniach, w celu opublikowania ich na specjalnej stronie internetowej Komisji.

Poprawka 11

Wniosek dotyczący dyrektywy Artykuł 7

Tekst proponowany przez Komisję

Organy dyplomatyczne i konsularne państw członkowskich ściśle współpracują i koordynują działania pomiędzy sobą oraz z Unią w celu zapewnienia ochrony

Poprawka

Delegatury Unii kierują współpracą i koordynacją między państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a Unią w celu zapewnienia

niereprezentowanych obywateli na takich samych warunkach co w przypadku własnych obywateli. Jeżeli konsulat lub ambasada pomaga niereprezentowanemu obywatelowi, nawiązywany jest kontakt z najbliższym konsulem lub ambasadą odpowiedzialnymi za dany region lub ministerstwem spraw zagranicznych państwa członkowskiego obywatelstwa. Właściwe osoby z ministerstwa spraw zagranicznych wyznaczone do kontaktów są zgłaszane Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, która stale aktualizuje ich wykaz na swojej zabezpieczonej stronie internetowej.

Poprawka 12

Wniosek dotyczący dyrektywy Artykuł 13 – ustęp 1 – akapit pierwszy

Tekst proponowany przez Komisję

W sytuacjach kryzysowych, ambasada lub konsulat udzielające pomocy koordynują wszelkie działania ewakuacyjne lub inne niezbędne wsparcie zapewniane niereprezentowanemu obywatelowi z jego państwem członkowskim obywatelstwa.

Poprawka 13

Wniosek dotyczący dyrektywy Artykuł 14

Tekst proponowany przez Komisję

Spotkania w sprawie współpracy lokalnej **obejmują** regularną wymianę informacji o niereprezentowanych obywatelach w sprawach takich jak bezpieczeństwo obywateli, warunki panujące w więzieniach **czy** dostęp do służb konsularnych. **O ile ministerstwa spraw zagranicznych nie ustalą inaczej na**

ochrony niereprezentowanych obywateli na takich samych warunkach co w przypadku własnych obywateli. Jeżeli konsulat lub ambasada pomaga niereprezentowanemu obywatelowi, nawiązywany jest kontakt z najbliższym konsulem lub ambasadą odpowiedzialnymi za dany region lub ministerstwem spraw zagranicznych państwa członkowskiego obywatelstwa. Właściwe osoby z ministerstwa spraw zagranicznych wyznaczone do kontaktów są zgłaszane Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, która stale aktualizuje ich wykaz na swojej zabezpieczonej stronie internetowej.

Poprawka

W sytuacjach kryzysowych, ambasada lub konsulat udzielające pomocy **lub delegatura Unii** koordynują wszelkie działania ewakuacyjne lub inne niezbędne wsparcie zapewniane niereprezentowanemu obywatelowi z jego państwem członkowskim obywatelstwa.

Poprawka

Spotkaniom w sprawie współpracy lokalnej **przewodniczy przedstawiciel delegatury Unii. Obejmują one** regularną wymianę informacji o niereprezentowanych obywatelach w sprawach takich jak bezpieczeństwo obywateli, warunki panujące w więzieniach **i aresztach**, dostęp do służb

szczeblu centralnym, przewodniczącym jest przedstawiciel państwa członkowskiego lub delegatury unijnej wybrany na szczeblu lokalnym.

Przewodniczący gromadzi i regularnie aktualizuje dane kontaktowe, w szczególności dotyczące punktów kontaktowych niereprezentowanych państw członkowskich oraz udostępnia je lokalnym ambasadom i konsulatom *oraz delegaturze Unii.*

Poprawka 14

Wniosek dotyczący dyrektywy Artykuł 15 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Aby zapewnić całkowitą gotowość, *lokalne plany awaryjne muszą uwzględniać niereprezentowanych obywateli. Państwa członkowskie reprezentowane w państwie trzecim koordynują plany awaryjne, między sobą oraz z delegaturą Unii. Uzgadniają one odpowiednie zadania w celu zagwarantowania pełnego wsparcia dla niereprezentowanych obywateli na wypadek kryzysu, wyznaczają przedstawicieli do punktów zbiórki oraz informują niereprezentowanych obywateli o ustaleniach dotyczących przygotowań na wypadek kryzysu na tych samych warunkach co własnych obywateli.*

Poprawka 15

Wniosek dotyczący dyrektywy Artykuł 15 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. W przypadku wystąpienia sytuacji kryzysowej państwa członkowskie i Unia ściśle współpracują w celu zapewnienia

konsularnych *czy planowanie kryzysowe.* Przewodniczący gromadzi i regularnie aktualizuje dane kontaktowe, w szczególności dotyczące punktów kontaktowych niereprezentowanych państw członkowskich oraz udostępnia je lokalnym ambasadom i konsulatom.

Poprawka

1. Aby zapewnić całkowitą gotowość, w *tym podział zadań niezbędnych do zagwarantowania pełnego wsparcia dla niereprezentowanych obywateli na wypadek kryzysu, wyznaczanie przedstawicieli do punktów zbiórki oraz przekazywanie informacji niereprezentowanym obywatelom o ustaleniach dotyczących przygotowań na wypadek kryzysu na tych samych warunkach co własnych obywateli, delegatury Unii koordynują planowanie ewentualnościowe między państwami członkowskimi.*

Poprawka

2. W przypadku wystąpienia sytuacji kryzysowej państwa członkowskie i Unia ściśle współpracują w celu zapewnienia

sprawnej pomocy niereprezentowanym obywatelom. ***Państwa członkowskie i Unia szybko informują się wzajemnie*** o dostępnych możliwościach ewakuacji. ***Na wniosek państwa członkowskie mogą uzyskać wsparcie*** istniejących zespołów interwencyjnych na szczeblu unijnym, w tym ekspertów konsularnych, w szczególności z niereprezentowanych państw członkowskich.

sprawnej pomocy niereprezentowanym obywatelom. ***Delegatura Unii koordynuje szybką wymianę informacji*** o dostępnych możliwościach ewakuacji ***i zapewnia pomoc niezbędną przy ewakuacji, przy ewentualnym wsparciu*** istniejących zespołów interwencyjnych na szczeblu unijnym, w tym ekspertów konsularnych, w szczególności z niereprezentowanych państw członkowskich.

Poprawka 16

Wniosek dotyczący dyrektywy Artykuł 16 – tytuł

Tekst proponowany przez Komisję

Państwo wiodące

Poprawka

Koordinacja przygotowań na wypadek kryzysu i koordynacja w sytuacji kryzysowej

Poprawka 17

Wniosek dotyczący dyrektywy Artykuł 16 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Do celów niniejszej dyrektywy państwem wiodącym (państwami wiodącymi) jest (są) jedno lub więcej państw członkowskich w danym państwie trzecim odpowiedzialne za koordynowanie pomocy i kierowanie nią w kontekście przygotowań do kryzysu oraz w razie jego wystąpienia, co obejmuje szczególną rolę w odniesieniu do niereprezentowanych obywateli.

Poprawka

1. Delegatury Unii są odpowiedzialne za koordynowanie pomocy i kierowanie nią w kontekście przygotowań do kryzysu oraz w razie jego wystąpienia, co obejmuje szczególną rolę w odniesieniu do niereprezentowanych obywateli.

Poprawka 18

Wniosek dotyczący dyrektywy Artykuł 16 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Państwo członkowskie zostaje wyznaczone jako państwo wiodące w danym państwie trzecim, jeżeli zgłosiło taki zamiar za pośrednictwem istniejącej zabezpieczonej sieci komunikacyjnej; chyba że inne państwo członkowskie wyrazi swój sprzeciw w terminie do trzydziestu dni lub proponowane państwo wiodące zrezygnuje z tego zadania za pośrednictwem zabezpieczonej sieci komunikacyjnej. Jeżeli więcej niż jedno państwo członkowskie pragnie wspólnie podjąć się roli państwa wiodącego, wówczas wspólnie zgłaszają swój zamiar za pośrednictwem zabezpieczonej sieci komunikacyjnej. W przypadku sytuacji kryzysowej, jedno lub więcej państw członkowskich może podjąć się tej roli niezwłocznie i dokonać zgłoszenia w ciągu 24 godzin. Państwa członkowskie mogą odrzucić tę ofertę, ale ich obywatele i inni ewentualni beneficjenci zachowują, zgodnie z art. 6 ust. 1, uprawnienia do pomocy ze strony państwa wiodącego. Jeżeli nie ma państwa wiodącego, państwa członkowskie posiadające swoje przedstawicielstwa na miejscu uzgadniają, które państwo członkowskie będzie koordynować pomoc dla nieprezentowanych obywateli.

Poprawka

skreślony

Poprawka 19

Wniosek dotyczący dyrektywy Artykuł 16 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. Aby przygotować się na sytuacje kryzysowe, **państwo (lub państwa)**

Poprawka

3. Aby przygotować się na sytuacje kryzysowe, **delegatura Unii** dopilnowuje,

wiodące zapewniają, by niereprezentowani obywatele zostali należycie uwzględnieni w planach awaryjnych ambasad i konsulatów, by plany awaryjne były ze sobą zgodne, oraz by ambasady i konsulaty, **jak również delegatury Unii** były należycie poinformowane o tych ustaleniach.

Poprawka 20

Wniosek dotyczący dyrektywy Artykuł 16 – ustęp 4

Tekst proponowany przez Komisję

4. W przypadku wystąpienia sytuacji kryzysowej **państwo (lub państwa) wiodące lub państwo członkowskie koordynujące pomoc** odpowiada za koordynację i prowadzenie operacji pomocowych i operacji gromadzenia niereprezentowanych obywateli, **a w razie potrzeby zapewniają ewakuację w** bezpieczne miejsce, korzystając ze wsparcia pozostałych zainteresowanych państw członkowskich. **Państwa wiodące zapewniają** również punkt kontaktowy dla niereprezentowanych państw członkowskich, za którego pośrednictwem mogą one otrzymywać informacje o swoich obywatelach i koordynować niezbędną pomoc. **Państwo (państwa) wiodące lub** państwo członkowskie **koordynujące pomoc dla niereprezentowanych obywateli** mogą starać się, w odpowiednich przypadkach, o wsparcie w ramach takich instrumentów jak unijny mechanizm ochrony ludności, ze strony struktury zarządzania kryzysowego Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych. Państwa członkowskie przekazują **państwu wiodącemu (państwom wiodącym) lub państwu członkowskiemu koordynującemu pomoc** wszelkie istotne informacje dotyczące swoich niereprezentowanych obywateli obecnych

by niereprezentowani obywatele zostali należycie uwzględnieni w planach awaryjnych ambasad i konsulatów, by plany awaryjne były ze sobą zgodne, oraz by ambasady i konsulaty były należycie poinformowane o tych ustaleniach.

Poprawka

4. W przypadku wystąpienia sytuacji kryzysowej **delegatura Unii** odpowiada za koordynację i prowadzenie operacji pomocowych i operacji gromadzenia niereprezentowanych obywateli, **oraz koordynację ewakuacji** w bezpieczne miejsce, korzystając ze wsparcia pozostałych zainteresowanych państw członkowskich. **Delegatura Unii zapewnia** również punkt kontaktowy dla niereprezentowanych państw członkowskich, za którego pośrednictwem mogą one otrzymywać informacje o swoich obywatelach i koordynować niezbędną pomoc. **Delegatura Unii i dane** państwo członkowskie mogą starać się, w odpowiednich przypadkach, o wsparcie w ramach takich instrumentów jak unijny mechanizm ochrony ludności, ze strony struktury zarządzania kryzysowego Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych. Państwa członkowskie przekazują **delegaturze Unii** wszelkie istotne informacje dotyczące swoich niereprezentowanych obywateli obecnych w sytuacji kryzysowej.

w sytuacji kryzysowej.

PROCEDURA

Tytuł	Ochrona konsularna obywateli Unii za granicą
Odsyłacze	(COM(2011)0881 – C7-0017/2012 – 2011/0432(CNS))
Komisja przedmiotowo właściwa Data ogłoszenia na posiedzeniu	LIBE 2.2.2012
Opinia wydana przez Data ogłoszenia na posiedzeniu	AFET 2.2.2012
Sprawozdawca Data powołania	Kristiina Ojuland 11.1.2012
Rozpatrzenie w komisji	10.7.2012
Data przyjęcia	3.9.2012
Wynik głosowania końcowego	+: 32 –: 1 0: 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Bastiaan Belder, Elmar Brok, Arnaud Danjean, Michael Gahler, Marietta Giannakou, Richard Howitt, Liisa Jaakonsaari, Anneli Jäätteenmäki, Evgeni Kirilov, Maria Eleni Koppa, Wolfgang Kreissl-Dörfler, Eduard Kukan, Alexander Graf Lambsdorff, Vytautas Landsbergis, María Muñoz De Urquiza, Raimon Obiols, Pier Antonio Panzeri, Ioan Mircea Pașcu, Alojz Peterle, Bernd Posselt, Fiorello Provera, Tokia Saïfi, Nikolaos Salavrakos, Jacek Saryusz-Wolski, György Schöpflin, Marek Siwiec, Charles Tannock, Sir Graham Watson, Boris Zala
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Emilio Menéndez del Valle, Norbert Neuser, Joachim Zeller
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Leonidas Donskis, Danuta Jazłowiecka